

hway Zen är klockren tung boogierock och jag minns inte när Motorpsycho svängde så mycket senast. Bandets försök att ge sig på country stannar vid att de hanterar genren och det inte blir pannkaka, däremot blir det inget speciellt.

Motorpsycho har nu kommit till en punkt där de prövat på de flesta genrer från sina skivsamlingar. Det är ett läge då många band skulle kunna hamna i en kreativ kris, men än så länge låter det inte som Motorpsycho är där. Jag vet att det är ett band som vill prova nya vägar och testa olika stilar. Men de borde koncentrera sig på det de behärskar bäst, och trots att de får till melodiska poplåtar då och då, är det den tunga malande rocken som de är bäst på.

Jonas Elgemark

THE NEW YEAR "The End is Near"

Touch and Go/Border

När Texasgruppen The New Year släppte sin förra skiva för sådär tre år sedan tyckte jag mig höra skotska tendenser, jag kan knappt förstå varför. Kanske för att jag då inte var särskilt inflysnad på bröderna Matt och Buddha Kadanés förra grupp Bedhead och tyckte mig spåra någon slags Pastels-nonchalans och samma slappa stil som på deras *Mobile Safari*. Det är trots allt att vara fel ute, helt fel (och stel), för The New Year är så oerhört mycket USA. En rak linje från slowcoremästarna Codeine och intrycksblanka gitarrgnisslarna Seam och Fuck via Bloomington till Low med försiktiga avstickare till Hobokens finaste. De har (förstås) spelat in med Steve Albini, de kan egentligen inte sjunga men ändå är det så oerhört vackert, höstigt och fint. Längtanmusik. Vi som hoppas på att veckorna ska fly undan och ändå bara dessa ändlösa kvällar och nätter. Sorgligt men på något sätt också underbart. Det finns förtröstan och hopp, någonstans i vemodet, och i det försiktiga tassandet.

Det viskas fram de där sakerna som är romantiska och fina men också kan vara viktiga att höra. För att man ska förstå vad som egentligen är av värde och inte bara en massa innehållslöst babbel. De kan också göra det aviga till något naturligt, självklart. The New Year är aldrig knöliga för sakens skull, de har världens vackraste gitarrljud. De gör en vinkning till Bad Seeds bästa låt *Stranger than Kindness* – en applåd. Längtanmusik för natten och amerikansk vemods-indie när det är som absolut stilsäkrest.

Fredrik Eriksson

NOVAK

"Perpetual Motion"

Novoton/BonnierAmigo

Med befriande öppenhet och stor upptäckarlusta tar sig gotländska Novak an uppgiften – att knäpa ihop en inspirerande popplatta. Men jag skulle ljuga om jag sa att det inte luktar replokalsnivå på vissa saker på *Perpetual Motion*, och ändå stör det inte nämnvärt eftersom charmfaktorn är såpass hög. Det låter fräscht och nytt (hur ofta kan man säga det idag?) inom de givna ramar som man satt upp för sig. Melodiös gitarrpop förändrar inte världen men den kan istället vara rejält underhållande. Och med Christian Björkmans pigga och säregna röst kan det bära riktigt långt. Om han tränar lite mer på sitt engelska uttal, vill säga.

Gary Andersson

PANDA BEAR

"Young Prayer"

Paw Tracks/Border

Till vardags spelar Panda Bear med Brooklynbandet Animal Collective. De har gjort sig kända för sin saliga blandning av krautinflenser, punk, minimal techno och

isolationism. På egen hand låter Panda Bear mer som en skadad lägereldsångare. Logiskt kan tyckas eftersom albumet är ett sätt att bearbeta sin faders död. Och man får hoppas att terapin fungerar, men lyssningsbart är det inte. Introspektiv sång och plinkande på akustisk gitarr. Nej, undvik denna terapissession, om du inte pluggar på psykologlinjen och vill ha ett alternativ till kurslitteraturen förstås.

Mats Almegård

THE PARTISANS

"Idiot Nation"

Doctor Strange/import

– Partisans?

– Ja, Partisans.

– Vadå, riktiga Partisans?

– Ja, riktiga Partisans.

Jag blev ganska förvånad när jag fick veta att det gamla fina punkbandet The Partisans från Wales spelat in sitt första album på 20 år i en studio i Vänersborg. Och att de numera har Göteborg som bas. Gitarristen och originalmedlemmen Lealand har blivit göteborgare och har både hittat ett par svenska bandmedlemmar och övertalat ursprungliga sångaren Spike att damma av punkkostymen och återförena bandet. Så kan det gå.

The Partisans bildades i slutet av sjuttiotalet och blev del i den flod av råbarkade grupper som svepte över England när de ursprungliga punkgängen antingen lagt av eller ändrat stil. Just Partisans var ett av de bästa banden ur denna andra punkvåg och släppte under tidigt åttiotal odödliga punkkanoner som *Police Story* och *17 Years of Hell*. Låtar som får jönsar som The Exploited att framstå som ett dåligt skämt.

På comebackalbumet hörs en melodiosare och, om man så vill, bubbigare upplaga av Partisans. En upplaga som har mer gemensamt med U.S. Bombs och andra nutida streetpunkband än med "det gamla" Partisans. Samtidigt som jag saknar den hårdföra attacken som originalsättningen hade så kan jag inte låta bli att gilla nya *Idiot Nation*. Det är svängigt och allsångvänligt. Och några element känns förstås igen från förr. Som när Spike i låten *5 Am* fräser att "we don't want your laws/we don't want your wars". En del saker förändras aldrig.

Daniel Axelsson

PEGGY LEJONHJÄRTA

"Viskningar och rop"

Dust Music/Border

Debuterande Peggy Lejonhjärta gör det inte lätt för sig. För det jag hör på *Viskningar och rop* kan lika gärna kapsejsa vilken sekund som helst, i den balansgång mellan stor pop och halvpekoral banaliteter som trots allt svensk popmusik med rockflirtar gått sedan många år tillbaka. Peggy fixar dock linpromenaden i de flesta fall, mycket på grund av den övertygelse som ibland skiner igenom, den kompromisslöshet som gjort och gör vardagliga band stora. Här ryms en hel del; lite svensk åttitalpop, lite Jakob Hellman i all intensitet och lite Lustans Lakejer-känsla emellanåt. I sitt monotona rytmkomp, monotona orkestrering, monotona men ändå dynamiska känsla. I sin eleganta men i tidsandan generationsspecifika klädsel, nästan till och med i texterna. Men allt sammantaget nedsmält till svensk popmusik. Av idag. Av igår. Vanlig. Nästan så vanlig att den står ut.

Magnus Sjöberg

PETER BLEGVAD & ANDY PARTRIDGE

"Orpheus – The Lowdown"

Ape House

På förhand känns det som en intressant konstellation, Peter Blegvad från bland andra Slapp Happy, och Andy Partridge XTC:s gamla surpappa till geni, även om de

av honom lindade popsönerna lyser med sin frånvaro här. Och att de dessutom ger sig på en teckning av Orpheus mytologiska öde, anpassat till en surrealistisk verklighet, lika närvarande i den grekiska mytologin som i dagens verklighet, lika alienerande i sin strävan som igenkännande. I det nästan i närheten av den av Einstürzende Neubauten medverkan präglade pjäsen *Die Hamletmaschine*, om än inte lika grotesk i sin skönhet. Det är inte en skiva fylld av musik, utan snarare en deklamation, där musiken får agera stämningsskapare; Peter Blegvad leder en som lyssnare rakt in i epiken, med Partridges lyhörda musikalitet som guide. Det blir en radioteater, men utan restriktioner. En virvlande saga, där man aldrig antar vart man kommer eller hur.

Magnus Sjöberg

THE PETER MALICK GROUP featuring NORAH JONES

"New York City – The Remix Album" Koch/Universal

Remixversionen av plattan som kom ifjol vill ge känslan av ett relaxat besök i lounge-miljö, en hotellbar med hippt folk sippandes på long drinks och cocktails. Och det funkar – i första versionen av *New York City*. Därefter skiftar miljö och inredning, och vi befinner oss vips i klubbmiljö. Där Norah Jones röst inte riktigt kommer till sin rätt. Har dessvärre inte hört originalet och kan jämföra, men vägar ändå anta att det hade varit att föredra. Tror nästan att Norah själv tycker detsamma...

Niklas Simonsson

LENA PHILIPSSON

"Det gör ont en stund på natten men inget på dan"

Columbia/Sony

Det börjar lukta cowboyhattar, guldjackor och fulla Bea Uusma Schyffert-designade omslag redan efter några sekunder, fyrtiofem minuter senare har man avlidit av en överdos av Orups åttiotal. Det är inte alls så dumt. Jag känner ett genuint ointresse för Lena Philipsson men det vore fäligt att förneka att Orup en gång gjorde bättre kommersiell popmusik än någon annan svensk artist. I en bättre värld hade ett fullsatt Ullevi i somras sjungit allsång till *Regn hos mig* istället för *Sommartider*.

Här känns han efter förra årets onödiga GES-comeback intressant igen. Att resultatet är lite ojämnt får man ha överseende med när *Lena Anthem* och *Delirium* är omedelbar schlagerpop i samma anda som *Då står pojkar på rad*.

Men vad Morrissey menade när han uttryckte sin uppskattning för *Det gör ont* på Hultsfred kommer vi förmodligen aldrig få veta.

Thomas Nilson

THE PRODIGY

"Always Outnumbered, Never Outgunned" XL/Playground

Hallå, Liam? Nittioalet ringde. Det vill ha sin döda musikstil tillbaka.

Experience, The Prodigys första album, visade att det gick att göra rolig ravemusik som gick att både dansa och lyssna till, och som dessutom var riktigt bra. Med uppföljaren, den massiva *Music for the Jilted Generation*, blev man fortfarande glad av att lyssna på musiken, men där fanns också något djupare och mörkare som gjorde albumet till en av världens bästa plattor. Sedan kom *The Fat of the Land*, med mäsor av attityd och minimalt med humor. Fortfarande med ett och annat riktigt bra parti – biten i *Smack My Bitch Up* med "arabisk" sång, till exempel – men i det stora hela ett rätt tråkigt album.

Så, sju år senare, vad bjuder The Prodigys fjärde album på? Ingenting som låter ens lite tvåtusenålet, i alla fall. Liam Howlett, som alltid gjort all musik i The Prodi-